

﴿١١٠﴾ سُورَةُ النَّصْرِ NÂSR SÛRESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu sûre-i celile Medine’de nâzil olmuştur. 3 âyet, 16 kelime, 79 harften ibarettir. Nasr; yardım demektir. İslâm zaferini haber verir. İbni Ömer’e göre; “Bu sûre indikten sonra Peygamberimiz, 80 gün yaşamıştır.”

1- إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ

Ne zamanki Allâh’ın yardımı zuhur ettiğinde, إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ (Murâd olan; Mekke’nin fethidir.)

2- وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا

Görürsün insanları, وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا, Âl-lâh’ın dinine bölük bölük girerler. Âshab-ı Kiram’ın bazıları bundan memnun oldular, sevindiler. Dediler; “Mademki bidâyeti böyle zuhur ediyor. Zaman gelecek bölük bölük de İslâmiyet’ten çıkarlar.”

3- فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا

Ey Habibim Sallâllâhû Aleyhivesellem. Rabbini tesbih et, hamd ile tenzih ile. Ve ondan mağfired dile. فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا Cenâb-ı Hak, mübalağa ile tevbeleri kabûl edendir.

Bu sûre-i celilede Rasûl-û Ekrem'in vefâtına ait bir imâ vardır. Bu itibarla Tevdi; Vedâ Etme Sûresi de denilir.

Aleyhisselât-û Vesselâm sûre-i celileyi tilâvet buyurdıkları zaman, Abbas Radyallâhû Anh ağlamaya başlamışlardı. Rasûlûllah Sallâllâhû Aleyhivesellem, "Niçin ağlıyorsun?" diye sordu. "Bunda vefâtınıza işaret var" dedi. Fahr-i Kâinat, "Evet, dediğin gibidir" buyurdu.

Bundan sonra Abbas Radyallâhû Anh'ın bir daha güldüğü görülmedi. Ağlayanın Abbas değil, İbni Abbas Radyallâhû Anh olduğunu söyleyenler de vardır. Hatta bundan dolayı Peygamber Sallâllâhû Aleyhivesellem onun hakkında; "Bu çocuğa çok ilim verilmiştir" buyurmuş.

Bir rivayete göre de; Bu sûre nâzil olunca Rasûlûllah Sallâllâhû Aleyhivesellem, Fatıma Radyâllâhû Anhâ'ya "Bizim vefâtımız haberi verildi" buyurmuş. Fâtıma da ağlamış ve fakat Fahr-i Âlem; "Ehl-i Beyt'imden bana ilk gelecek sensin" buyurmuşlardır. O zaman da sevinmiş ve gülmüştür.

Sûre-i celilenin nüzulünden sonra Cenâb-ı Peygamber, dâima çok tesbih ve istiğfar eder olmuşlardı.

